

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem, se sídlem Rašínova 522, Zlín, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2008, č. j. hro/5616/08, sp. zn. 2008/1181/HRO/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 6 Ca 361/2008 - 85,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2009, č. j. 6 Ca 361/2008 - 85, jímž tento soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 26. 8. 2008, č. j. hro/5616/08, sp. zn. 2008/1181/HRO/FTV. Citovaným rozhodnutím stěžovatelka pod bodem II. výroku spojila podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ke společnému řízení osm správních řízení vedených se žalobkyní pro možné porušení povinnosti nezařazovat do vysílání skrytou a podprahovou reklamu a teleshopping podle § 48 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“).

Pod bodem III. výroku napadeného správního rozhodnutí stěžovatelka dospěla k závěru, že žalobkyně porušila ustanovení § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání tím, že ve dnech 1. 9. 2007, 17. 10. 2007, 27. 10. 2007, 3. 11. 2007, 10. 11. 2007, 26. 11. 2007 a 29. 11. 2007 odvysílala na programu Prima televize v rámci série VyVolení - Noví hrdinové skrytou reklamu spočívající v prezentaci zboží (automobilu Peugeot) a ochranné známky (loga lva automobilky Peugeot). Z tohoto důvodu stěžovatelka žalobkyni uložila pokutu ve výši 400 000 Kč podle § 60

odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. Stěžovatelka dospěla k závěru, že předmětem všech spojených řízení jsou dílčí jednání, kterými dochází k porušení téhož zákonného ustanovení. Tyto dílčí skutky tedy naplňují předmětnou skutkovou podstatu správního deliktu obdobným způsobem a z tohoto důvodu je třeba je pro účely uložení pokuty považovat za jeden skutek. Na jiném místě svého rozhodnutí stěžovatelka poznamenala, že vzhledem k tomu, že divák zhlédl prezentace odvysílané v pořadech ze dne 1. 9. 2007, 17. 10. 2007, 3. 11. 2007, 26. 11. 2007 a 29. 11. 2007, které působí nepřiměřeně, nelze považovat za přiměřenou ani prezentaci automobilu Peugeot a loga lva v celé sérii pořadů jako celku, tedy ani prezentace v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007, byť by tyto samy o sobě mohly v zásadě splňovat znaky přiměřenosti.

Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelky podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze. V žalobě mimo jiné namítala, že přestože stěžovatelka dospěla k závěru, že prezentace v pořadech odvysílaných dne 27. 10. 2007 a dne 10. 11. 2007 by samy o sobě mohly splňovat znaky přiměřenosti a nebyly by tak skrytou reklamou, usoudila, že v celé sérii pořadů jako celku je za přiměřené považovat nelze. Dále žalobkyně uvedla, že pořady, za jejichž odvysílání jí byla pokuta uložena, obsahovaly další srovnatelné prezentace automobilů a ochranné známky Peugeot, které stěžovatelka nevzala při svém rozhodování v potaz. Stěžovatelka tedy podle žalobkyně měla buď zastavit řízení ohledně pořadů ze dne 27. 10. 2007 a ze dne 10. 11. 2007, nebo považovat za porušení zákona i ostatní prezentace automobilů s logem, které se v pořadech objevily. Skutečnost, že tak nepostupovala, činí napadené rozhodnutí nesrozumitelným, případně svědčí o tom, že stěžovatelka nezjistila dostatečně skutkový stav.

Městský soud žalobě rozsudkem ze dne 31. 3. 2009, č. j. 6 Ca 361/2008 - 85, vyhověl a rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Stěžovatelka podle městského soudu jednak nesprávně dovodila protiprávnost prezentací v pořadech odvysílaných dne 27. 10. 2007 a dne 10. 11. 2007 pouze ve vztahu s prezentacemi jinými, jednak ne dost srozumitelně popsala, zda a případně v čem žalobkyně v případě těchto dvou prezentací naplnila skutkovou podstatu správního deliktu.

Tento rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností. Stěžovatelka považuje odůvodnění napadeného rozsudku za nesrozumitelné, vnitřně rozporné, a to z důvodu, že městský soud mylně interpretoval obsah odůvodnění správního rozhodnutí. Městský soud si podle stěžovatelky v napadeném rozsudku protirečí. Na straně 18 napadeného rozsudku totiž uvádí, že jednání, kterým měla žalobkyně naplnit skutkovou podstatu správního deliktu ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007, není v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsáno srozumitelným, dostatečně určitým a nezaměnitelným způsobem. Na straně 21 pak městský soud uvádí, že skutkový popis jednotlivých pořadů je v napadeném rozhodnutí dostatečně popsán a obsahuje také úvahu stěžovatelky o přiměřenosti jednotlivých pořadů. Dále podle stěžovatelky není pravdou, že by prezentace v pořadech odvysílaných ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 splňovaly znaky přiměřenosti. Stěžovatelka v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí uvedla pouze, že *samy o sobě* by tyto prezentace mohly v zásadě znaky přiměřenosti splňovat. Z této formulace a z kontextu odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že by tyto prezentace byly přiměřené pouze v situaci, kdy by vůbec nebyly odvysílány ostatní postihované prezentace v jiných pořadech z téže série. Jestliže jsou jednotlivá dílčí jednání propojena a vzhledem k této skutečnosti považována za jeden skutek, nelze každé z nich hodnotit izolovaně.

Nejvyšší správní soud ze správního i soudního spisu zjistil, že výrokem III. svého rozhodnutí stěžovatelka konstatovala, že žalobkyně porušila ustanovení § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tedy povinnost nezařazovat do vysílání skrytou reklamu. Součástí tohoto výroku je výčet osmi jednání, přičemž stěžovatelka výslovně uvádí, že žalobkyně každým z těchto jednání porušila zákaz skryté reklamy. Mezi tyto skutky stěžovatelka zahrнула

i prezentace automobilu Peugeot odvysílané v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007. I v jejich případě stěžovatelka konstatovala, že žalobkyně odvysílala skrytou reklamu spočívající v prezentaci automobilu Peugeot. Za těchto osm porušení pak stěžovatelka uložila žalobkyni pokutu podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání ve výši 400 000 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že v pořadech odvysílaných ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 jsou obsaženy „*různě nastříhané záběry na vozidla Peugeot nebo na některé jejich části, v souvislosti s odjezdem soutěžícího z vily. Je možné vidět též méně výrazná loga lva z větší vzdálenosti a v celkovém obrazu, který ukazuje také dav diváků před vilou.*“ Ze správního rozhodnutí dále vyplynulo, že vzhledem k odvysílání ostatních, nepřiměřených, prezentací automobilu Peugeot a loga lva, které diváci zhlédli a znají, nemohou být považovány za přiměřené ani prezentace odvysílané v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007, byť by tyto mohly znaky přiměřenosti v zásadě splňovat. Konkrétně stěžovatelka dále uvedla, že „*prezentace v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 jsou o něco méně intenzivní, přesto je diváci zaznamenají, neboť přinejmenším části z nich jsou známý předchozí výraznější prezentace vozidel s logy lva, což i na tyto méně intenzivní záběry upoutá pozornost.*“

Poté, co Nejvyšší správní soud zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu stěžovatelkou uplatněných kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 písm. a/ a d/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“/), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel vypořádat s tvrzením stěžovatelky, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný (tedy důvod dle § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Konkrétně stěžovatelka upozorňuje na rozpor v závěrech městského soudu o tom, zda jsou v žalobou napadeném správním rozhodnutí dostatečně popsána jednání, za něž byla žalobkyně sankcionována. V tomto ohledu má Nejvyšší správní soud za to, že se závěr na straně 18 napadeného rozsudku (jednání, kterým měla žalobkyně v pořadech odvysílaných ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 naplnit skutkovou podstatu správního deliktu, není dostatečně popsáno) vztahuje pouze k jednáním, ke kterým došlo ve zde citovaných dvou pořadech. Právě otázka, zda jednání v těchto konkrétních pořadech naplňovalo skutkovou podstatu skryté reklamy či nikoli a v jakém případě je lze zahrnout do skutku, byla předmětem žalobní námitky, kterou na příslušném místě rozsudku městský soud posuzoval. Pokud pak městský soud v závěru svého rozsudku poznamenal, že skutkový popis jednotlivých pořadů je v napadeném rozhodnutí dostatečně popsán, učinil tak v souvislosti s úvahou o nadbytečnosti provádět důkazy promítnutím záznamů jednotlivých pořadů. Nejvyšší správní soud připouští, že takto formulované závěry mohou, jsou-li odtrženy od zbývajících textu odůvodnění, působit nekonzistentně. Tato skutečnost je však vzhledem k celkovému kontextu odůvodnění pouze dílčím nedostatkem, který nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá.

Dále stěžovatelka nesouhlasila se závěrem městského soudu, že z žalobou napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že by prezentace odvysílané ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 splňovaly znaky přiměřenosti. Stěžovatelka pouze uvedla, že by tyto prezentace samy o sobě mohly v zásadě splňovat znaky přiměřenosti, a to za podmínky, že by nebyly odvysílány ostatní postihované prezentace v jiných pořadech z téže série.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v této pasáži napadeného rozsudku posuzoval žalobní námitku, že stěžovatelka prezentace odvysílané ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 sama označila za *splňující v zásadě znaky přiměřenosti*, avšak přesto je zahrнула mezi skutky, za které uložila sankci.

Při posouzení této námitky vycházel Nejvyšší správní soud právě z výroku napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatelka tento výrok uvedla tak, že „*ukládá žalobkyni pokutu ve výši 400 000 Kč pro porušení § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tedy povinnosti nezařazovat do vysílání skrytou reklamu*“. Dále v tomto výroku učinila výčet jednotlivých osmi prezentací specifikovaných v záhlaví tohoto rozsudku, přičemž uvedla, že v každé ze zde uvedených prezentací (tedy i v prezentacích v pořadech vysílaných ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007) odvysílala žalobkyně skrytou reklamu spočívající buď v prezentaci zboží či ochranné známky.

Nejvyšší správní soud však shledal, že skutečnost, že žalobkyně odvysílala skrytou reklamu i v pořadech ve dnech 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007, z textu odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí jednoznačně nevyplývá. Stěžovatelka zde v souvislosti s těmito dvěma prezentacemi dospěla k různým závěrům. Obecně lze však z tohoto rozhodnutí dovodit, že prezentace odvysílané v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 naplňují znaky skutkové podstaty skryté reklamy právě proto, že byly odvysílány i ostatní prezentace. Nejvyšší správní soud poukazuje na rozpor mezi tímto závěrem a způsobem, jakým je koncipován výrok správního rozhodnutí. Stěžovatelka totiž připustila, že pokud by nebyly odvysílány ostatní prezentace, tj. prezentace v pořadech ze dne 1. 9. 2007, 17. 10. 2007, 3. 11. 2007, 26. 11. 2007 a 29. 11. 2007, pak by jednání spočívající v odvysílání prezentací v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 nenaplnovala znaky skryté reklamy. V takovém případě nebyl správný postup stěžovatelky zahrnout tato dvě jednání do výroku správního rozhodnutí způsobem, jakým stěžovatelka učinila, tedy že konstatovala, že se žalobkyně odvysíláním těchto dvou prezentací dopustila porušení § 48 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání tím, že odvysílala skrytou reklamu. Je totiž zcela nezbytné, aby skutková věta výroku rozhodnutí o správním deliktu (tj. specifikace jednání, kterého se pachatel dopustil) odpovídala zjištěnému stavu věci, který má oporu ve správním spise a je zachycen v odůvodnění správního rozhodnutí. Pokud tomuto požadavku stěžovatelka ve svém rozhodnutí nedostála, tj. dostatečně a zejména jednoznačně neodůvodnila, proč zahrнула jednání spočívající v odvysílání prezentací v pořadech ze dne 27. 10. 2007 a 10. 11. 2007 do výroku svého rozhodnutí, jde o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a městskému soudu nezbývalo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení. S tímto postupem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Dále Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení samotného závěru stěžovatelky, že prezentace, které samy o sobě nenaplnují znaky skutkové podstaty skryté reklamy, je mohou naplňovat v případě, kdy jsou odvysílány spolu s ostatními prezentacemi téhož zboží, služby, apod., které za skrytou reklamu již považovat lze.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že si je vědom ojedinělosti správního trestání v oblasti mediálního práva, konkrétně pak skryté reklamy. Ta je zákonem o vysílání definována jako skryté obchodní sdělení záměrně sledující reklamní cíl a způsobilé uvést veřejnost v omyl o své povaze (§ 2 zákona o vysílání). Vzhledem ke skryté povaze takového sdělení a z povahy věci chybějícímu upozornění, že se jedná o obchodní sdělení, jej pak televizní divák jakožto spotřebitel nevnímá jako sdělení obchodní, nýbrž jako prezentaci, která je nedílnou součástí děje sledovaného pořadu, ať už zábavného, zpravodajského, dokumentaristického, či jiného. Nebezpečnost skryté reklamy pak nepochybně stoupá s počtem výskytů obrazové prezentace daného zboží, služby, ochranné známky, apod. V důsledku své opakované prezentace se toto zboží, služba, atd., „*vpaluje*“ do podvědomí televizního diváka, což může mít při nejbližší příležitosti významný vliv na jeho rozhodování, zda si vybrané zboží pořídí či nikoli.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nevyklučuje přihlídnout pro účely uložení pokuty za porušení zákazu skryté reklamy i k prezentacím, které samy o sobě nejsou skrytou reklamou, avšak jsou odvysílány v souvislosti s jinými prezentacemi určitého zboží, služby, apod., které již znaky skryté reklamy naplňují. Otázkou však zůstává, jakým způsobem by k nim měla přihlídnout, tedy, zda je lze zahrnout do skutku, či je třeba vzít je na zřetel jiným způsobem.

Za tímto účelem se Nejvyšší správní soud zaměřil na relevantní ustanovení vnitrostátního a unijního práva vztahujícího se na problematiku skryté reklamy. V zákoně o vysílání je skutková podstata zachycená v § 48 odst. 1 písm. g) tohoto zákona formulována tak, že „*provozovatelé vysílání jsou povinni nezahrnovat do vysílání skryté a podprahové reklamy a teleshopping*“. Skrytá reklama je pak v § 2 citovaného zákona definována jako „*slovní nebo obrazová prezentace zboží, služeb, obchodní firmy, ochranné známky nebo činnosti výrobce zboží nebo poskytovatele služeb, uvedená provozovatelem vysílání v pořadu, který nemá charakter reklamy a teleshoppingu, pokud tato prezentace záměrně sleduje reklamní cíl a může veřejnost uvést v omyl o povaze této prezentace; taková prezentace je považována za záměrnou zejména tehdy, dojde-li k ní za úplatu nebo jinou protihodnotu*“. Ani v těchto ani v jiných ustanoveních zákon o vysílání odpoví na otázku, zda lze zahrnout do skutku „porušení zákazu skryté reklamy“ i prezentaci, která nenaplnuje znaky skryté reklamy, sám o sobě nenabízí.

Skrytá reklama je rovněž předmětem právní úpravy v koordinačních instrumentech Evropské unie, konkrétně především ve směrnici Rady ze dne 3. října o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (č. 89/552/EHS), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES, kterou se mění směrnice 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (tzv. Směrnice „Televize bez hranic“) (dále jen „směrnice 89/552/EHS“). Článek 10 této směrnice stanoví, že televizní reklama musí být snadno rozeznatelná a odlišitelná od redakčního obsahu. Namísto termínu „*skrytá reklama*“ pak směrnice užívá pojmu „*skryté audiovizuální obchodní sdělení*“, které definuje jako slovní nebo obrazovou prezentaci zboží, služeb, apod., v pořadech, „*jestliže poskytovatel mediálních služeb úmyslně uvede takovou prezentaci s reklamním cílem a mohl by tak uvést veřejnost v omyl o povaze této prezentace*“. Směrnice však, jak uvádí sama její preambule, stanoví pouze minimální pravidla a kritéria, kterým by měla televizní reklama podléhat za účelem zajištění úplné a odpovídající ochrany zájmů spotřebitelů. Konkrétnější stran otázky společného posuzování opakující se skryté reklamy je pak Interpretací sdělení komise č. 2004/C 102/02 k některým aspektům ustanovení směrnice 89/552/EHS. V rámci výkladu některých ustanovení směrnice 89/552/EHS přistoupila Evropská komise v citovaném interpretačním sdělení i k interpretaci ustanovení týkajících se skryté reklamy. V tomto ohledu zdůraznila, že jedním ze znaků skryté reklamy je úmysl poskytovatele mediálních služeb uvést prezentaci s reklamním cílem. Vzhledem k tomu, že v praxi bývá pro národní orgány poměrně složité na takový úmysl usoudit, považuje Evropská komise za vhodné uplatňovat kritérium „*nepřiměřené nápadnosti/důležitosti*“ (srov. *undue prominence*) prezentace zboží, služeb, ochranné známky či firmy. Nepřiměřenost takové prezentace může být dána, *dochází-li k prezentaci určitého zboží, služeb, ochranné známky, opakovaně* (srov. *recurring presence*), případně může být dána i způsobem, kterým je zboží, služba, apod., prezentována.

Opakovanost prezentace určitého zboží, služby, apod., je tedy podle Evropské komise jedním z projevů kritéria „*nepřiměřené nápadnosti*“ prezentace jakožto jednoho ze znaků úmyslu provozovatele vysílání uvést prezentaci s reklamním cílem. Interpretací sdělení komise tak ve své podstatě nabízí jedno z možných řešení situace, kdy národní regulační úřad zamýšlí sankcionovat několikero prezentací, z nichž některé nejsou natolik intenzivní, aby naplňovaly znaky skryté reklamy. Stěžovatelce se tedy nabízí možnost postupovat tak, že tyto „*samy o sobě nepřiměřené*“, avšak v souvislosti s ostatními relevantní, prezentace může zohlednit při posuzování

a prokazování úmyslu provozovatele vysílání ohledně jiných, již dostatečně intenzivních, prezentací s reklamním cílem. Stěžovatelka tak může na tyto „samy o sobě přiměřené“ prezentace odkázat v odůvodnění svého rozhodnutí a uvést, z jakého důvodu je má za relevantní pro posouzení jiných odvysílaných prezentací jako skryté reklamy. Takovému postupu je pak třeba přizpůsobit i výrok správního rozhodnutí: v rámci výčtu jednání, kterými se provozovatel vysílání dopustil skryté reklamy, z podstaty věci nemohou figurovat ona jednání, jejichž intenzita pro závěr o naplnění skutkové podstaty skryté reklamy nepostačuje a u nichž regulační orgán ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že by mohly v zásadě splňovat znaky přiměřenosti.

Aniž by Nejvyšší správní soud na tomto místě činil obecné závěry o aplikaci trestních norem v oblasti správního trestání, má za to, že v případě ukládání pokuty za několikero prezentací zboží, služby, apod. (ať už všechny naplňují znaky skryté reklamy či nikoli), je na místě rovněž zvážit, zda nelze hovořit o jediném skutku spáchaném ve formě pokračování ve smyslu trestněprávní úpravy. V této souvislosti Nejvyšší správní soud shledal, že z trestního zákona z roku 1961 (č. 140/1961 Sb.), konkrétně z jeho ustanovení § 89 odst. 3, se dovozovalo (srov. např. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. *Trestní zákon. Komentář*. 5. vydání. Praha: C H. Beck, 2003, s. 606, či rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2000 ve věci vedené pod sp. zn. 7 Tz 215/99, č. 3/2001 Sb. NS), že jednotlivé dílčí skutky pokračujícího trestného činu musely všechny naplňovat znaky skutkové podstaty trestného činu, neboť objektivní propojení jednotlivých útoků spočívalo mimo jiné v naplňování stejné skutkové podstaty. Pokud bychom tedy na nyní posuzovanou věc aplikovali právní úpravu pokračování v trestném činu účinnou v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí stěžovatelky (rok 2008), pak by mezi jednotlivé dílčí skutky nemohly spadat i ty prezentace, které by samy o sobě skutkovou podstatu skryté reklamy nenaplňovaly.

Již pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že jiné řešení by bylo možné dovodit z trestního zákona z roku 2009 (č. 40/2009 Sb.), účinného od 1. 1. 2010, který v legální definici pokračování obsažené v § 114 tohoto zákona stanoví, že jednotlivé dílčí útoky mohou naplňovat skutkovou podstatu stejného trestného činu i v souhrnu. Podle důvodové zprávy k novému trestnímu zákonu se pak novou úpravou pokračování v trestném činu „*zdůrazňuje, že pokračování lze naplnit jak těmi dílčími útoky, jimiž je skutková podstata určitého trestného činu naplněna ve všech znacích, tak i těmi dílčími útoky, u nichž teprve jejich souhrn tuto skutkovou podstatu ve všech znacích naplňuje*“ (srov. důvodová zpráva k návrhu nového trestního zákoníku, tisk č. 410/0, 5. volební období, dostupný na www.psp.cz). Podle Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že institut pokračování v trestném činu, tak, jak je upraven v novém trestním zákoně, více odpovídá sankcionování skryté reklamy jako jevu mediologickému a umožňoval by stěžovatelce lépe přihlídnout i k takovým prezentacím, které by samy o sobě nenaplňovaly znaky skutkové podstaty skryté reklamy, avšak jsou-li odvysílány společně s jinými prezentacemi téhož zboží, služby, apod., pak mohou významně přispět k tomu, že si televizní divák vytvoří k danému zboží, službě, apod., pozitivní vztah. Pokud by stěžovatelka v budoucnu tento postup využila, je třeba, aby úvahy, které jí při rozhodování vedly, byly dostatečně a jednoznačně zachyceny v odůvodnění správního rozhodnutí. Odpovídajícím způsobem pak musí být formulován rovněž výrok takového rozhodnutí.

V souvislosti s aplikací nové právní úpravy pokračování v trestném činu na případy správního trestání za porušení zákazu nezařazovat do vysílání skrytou reklamu by se pak stěžovatelka musela rovněž pozastavit nad tím, zda jí posuzovaná jednání jako dílčí skutky naplňují požadavek „blízké časové souvislosti“, jakožto znaku jejich objektivního propojení (srov. § 116 nového trestního zákoníku). Stěžovatelka by se tedy měla při svém rozhodování zaměřit na to, proč v případě skryté reklamy postihuje útoky v sérii a ne v každém pořadu zvlášť,

jak k tomu dochází například u sankcionování porušení zákazu stanoveného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání (nezařazovat do vysílání od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch a nemá tedy na náhradu nákladů řízení právo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*). Žalobkyně, jakožto procesně úspěšný účastník řízení, neprokázala, že by jí v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nějaké náklady řízení vznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu